

המביא גם פרק ראשון גימין

ת.

עין משפט
נר מצוה

ל א מיי פֿון מנהל
 גירויזן אלעס י:
ל ב מיי פֿראַ מנהל
 תרומות אלעס י:
ג ג [מיי] אַז שׂן מנהל
 גירויזן אלעס י:
ד ד מיי פֿראַ מנהל
 צענדס אלעס י:
 עשן שווערע דיי' מנהל
 רעז סקייפּ פֿון מנהל
 שוואַרץ מנהל
ה ה מיי פֿון מנהל
 גירויזן אלעס י:
 מנהלות תרומות אלעס י:
ו ו מיי פֿראַ מנהל
 תרומות אלעס י:
 ט:
ז ז מיי פֿראַ מנהל
 תרומות אלעס י:

תורה אור השלם

1. וגבול ים ויהיה לכם
הים הגדול וגבול זה
יהיה לכם גבול ים:
במדבר לד ו

בל ששופע יוודר מזורי אמנון. פי בקונטרס מטורי אמנון ולפיס
דהיינו לזד דרוס ארץ ישראל ולחוך לזד זפון חוזה לארץ וקשה
לר"י דא"כ אמאי נקט רבי יהודה קפלוריא הוה ליה למימר רואין
כחילו חוט מתוח מטורי אמנון עד אוקיינוס^א כיון דתנא קמא נמי לזין

וערעה לר"י דטורי אמנון משפעת
ויוור לזד מזרח ולזד מערב וחודו
של הר הוא הגבול מערבי של ארץ
ישראל והנסין צמים רואין כאילו
חוט מתוח מטורי אמנון כלומר מחודו
של הר עד נחל מזרחים וקפולורא
לרבי יהודה אמי לזין נסין שצנפון
א"י וערעה שהכתוב דוחקו לרש"י
לפרש כן דכתיב וזה יהיה לכם גבול
צפון מן הים הגדול תתאו לכם הר
הסר^ה ומתרגמין זה ההר טורי אמנון
אלהא הכתוב דא לזין גבול צפוני
ומיהו יכול להיות שההר מקוע צדקין
צפונית מערבית אבל משפע ויוור
לזד מזרח: **רבי** יהודה אומר ב"ר
שבנגד ארץ ישראל ב"ר^א שאל רבנו
פטר לר"ת דבזמן הזה היה להתחייב
לר"י יהודה במשע^ר שאלו במערה
של ארץ ישראל והשבי דלא קיימא
לן כרבי יהודה אבל קשה וי ר"י
יהודה היה מכיר בכל ארץ ישראל
שעד לאוקיינוס שכולם היו בקיאיין
לשמה או שעדים מנזיין לקיימם שאין
צריך לומר צפני נכתב לכן י"ל דלא
כצוה הכל עולי צבא^ל אי נמי דפירש
צוקותסרס דליי כשנגד ארץ ישראל
היינו כל הים כשנגד ארץ ישראל
דלא איירי ביצשה שעד לאוקיינוס
אלא צנסין צבים הגדול דווקא
דכתיב (יהושע א) עד ים הגדול
מצוא השמש יהיה גבולכם וכתיב
(שמות כג) ופשי את גבולך מים סוף
ועד ים פלשתיים וממדבר עד הנהר
פירוש ים סוף לזד דרום ים פלשתיים
לזד מערב מדבר למורח נהר פרס
לזד צפון ועוד י"ל שיהי יודע שהיו
כולם צוקיין לשמה לפי שהיה ידוע
לכל עם דרבי ישראל וצדקה וצדקה
במנהגם

והאִיךָ לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל עַד סוֹף הָעוֹלָם כְּדֹאמְרֵינוּ בְּסוֹף מִנּוּחַ
(דף קי.) מֵאֹרֶךְ כְּלָפִי מֵעֶרֶב וּמִקְרִיבֵינוּ כְּסוֹף מִכְרִינִי לֹא
יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲזִיחָם שְׁנֵים־עָשָׂר: **הַמּוֹכֵר עֲבָדָיו לְסוּרָא מֵהוּ.**
אִין לֹמַר דְּגַבְתָּ פִּשְׁטָא לְהוּ דְּהוּ כְּחוּלָה לְאִרְכָּן כְּדִמְנִי בְּסִמּוֹן
וְיֻצְבֵּד מִיבְעִיל לְהוּ דְּלֹא כִן^א הָיוּ בְּצִדְתָּ אִפְּכָה מִמֶּה דְּפִשְׁטָא לִיה
(שֵׁנִי חֵייל בֵּר אֵלֶּה^ב **בְּשִׁלְשָׁה** דְּרִבְרִים שְׁוֹתֵה סוּרִיא ב'ו'). נִקְטַם
לְשִׁלְשָׁה לְשׁוֹן זִכְר אֲעִי^ג יִדְרִיל לְשׁוֹן נִקְבֵּה מִשּׁוֹם דְּעֻזָּה וְגַם וְגַם
לְשׁוֹן זִכְר: **בְּיָבוּשׁ יַחֲדִי.** פִּי בְּקוּנְתִי שָׁלָה הָיוּ לִשְׁם כָּל יִשְׂרָאֵל
בִּיחָד כְּמוֹ בְּצִיבּוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ וּבְצִשׁוּה לְלוֹרֶךְ כּוֹלֵם אֲבָל דּוּד לֹא כִבֵּשׁ
אֲחָלָה לְלוֹרֶכְו אֲבָל בְּסַפְרִי מִפְּרֵשׁ טַעַם אַחֵר בְּסוֹף פִּרְשַׁת וְהִיֶּה עֲקֵב (י"א ד')
דְּמִשְׁמַע לִפִּי שָׁלָה הִיֶּה עֲדִין כָּל אִי^ד בְּכוּשָׁה^ה כְּדֹאמְרֵי הַתֵּם^ו סִמּוֹן
לְפִלְטוּרָא שֶׁלֹּךְ לֹא הוֹרֶשֶׁת פִּירוּשׁ יִבּוּשׁ שְׁהִיֶּה סִמּוֹן לִירוּשָׁלַם וְאַתָּה
וְהוֹךְ וְכֻבֵּשׁ אֲחֵרֵים וְאִרְסֵי צוּבָה^ז אֲבָל אַחֵר שְׁכָל אִי^ח בְּכוּשָׁה
דְּרִישׁ הַתֵּם מִדְּמַכְרִי (בְּדִרֵס י"ב) כָּל מִקּוֹם אֲשֶׁר שָׁדְרָךְ בִּרְגְלֶם
וְגו' שְׁכָל מֶה שְׁהִיוּ כּוּבָשִׁים מִחוּל^ט הִיֶּה הַתֵּם וְאִפְּלוּ יַחֲדִי^י:
וְהָיָה כְּלָפִי מֵעֶרֶב וּמִקְרִיבֵינוּ כְּסוֹף מִכְרִינִי לֹא יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲזִיחָם

בשדה
הוא דאמר כל שכנגד ארץ ישראל הרי הוא כארץ ישראל ואידך
א' שפת הים הוא הגבול ואפי' במקום שהוא מתפשט וכנסו לתוך
ס' סוריא. היא ארס נובה וכבשה דוד והוסיפה על ארץ ישראל:
ך יא' לחירות דקנסין ללוקח משום דעבד שיך במנות ואסור
מעבדו: לגיטין א'ין. משום דבקיפין לשמה או שכיח לקיימו':
ואף על גב דצבירא ליה להאי תנא כיבוש יחיד שמה כיבוש
א'ן. לארץ ישראל כמביא ו' בחומה לארץ דלא שכיח שיירמא:
בארץ העמים. ולקמיה מפרש מאי היא:

העשויה לברות. כלומר מפני שהיא מהלכת כל עשה: **דלא מפסיק**
אוירא. בין ספינה לארץ אין שום איור ומיאל כארעא סמיכתא
דמו: **רב נחמן בר יצחק אמר.** הכך מתניימאל דהמציא גט אי
בנהרות דא"י: **כוני עלמא לא פליגי.** דכארך ישראל יניחו ואע"ג דאין
ספינה גושטא דטעמא דגט לא משום
יניקה מן הקרקע הוא כמעשר
ושבועות הילכך לא שנה נהר ולא
שנה יבשה: **כי פליגי זיס הגדול.**
שהוא תחום מערבו של ארץ ישראל
ופליגי תנאי איכא למאן דלמר שפא
הוא רב הגדול ויה ניהו לאי אפי

היה הנה גדול ונחמד מאד
הוא ואיכלו למאן דלמרס ים גופיה מחר
ישראל: אמרין ארץ. מקצוע פסוניה
מעציה של ארץ ישראל הר ההר
ובתרגום ירושלמי מתרגם הר ההר
טורי אמנון וכתיב (במדבר לד) זה יהיה
לכם גבול כפון מן הים הגדול תמא
לכם הר ההר ש"מ הר ההר מקוע
זה והר גבול פסויה ארץ ישראל
הוא וסתם הרים משופעים הם ויש
שפיפועו רחב כמהלך יום או יומים
וקאמר תנא מהיכן היא הארץ מרגל
ההר או מראשו: כל ששופע ויורד
מטורי אמנון ולפנים. ללד ארץ
ישראל דהיינו ללד דרום הו ארץ
ישראל דבזה ההר הוא הגבול:
מטורי אמנון ולחוץ. ללד כפון מזה
לארץ: והנסין שנים. איי הים
שצמערב רואין אותן כו': נחל מלרים.
הוא תחום ארץ ישראל במקצוע
מעציה דרומית ומחובר לים הגדול
דכתיב בגבול נגב (סס) ונסל הגבול
מעמנון נחלה מלרים והיו תולדותיו
יהיה. נמצאת ארץ ישראל צין הר
ההר נחל מלרים זה מעציה פסוניה
זה מדרומית מעציה והים צמערב
יש מקום שהים נכנס לתוך ארץ
ישראל מהלך ימים רבים צין הר ההר
נחל מלרים ובאותה כניסה יש נסין
והן מתפשטין למערב לתוך הים חוץ
מצין מקצועות תחומי ארץ ישראל
שהן הר ההר ונחל מלרים הלך
רואין כאילו חוט מתוח מסוף הר

ההר במערצו עד נחל מזרים שהרי כל מה שבחוק מקצועות הללו ארץ ישראל היא ומן החוט ולפנים כו': ר' יהודה אומר. כל הים שכנגד ארץ של ארץ ישראל ואפי' עד אוקיינוס למערב שהוא בסוף העולם הרי הוא כאל"י שנאמר (שם) ים הגדול וגבול האי וגבול קרף יתירא הוא למימרא דאף רוחב הים בכלל התחום: והנסין שצדדין כו'. כלומר ואם יש לנו לחלק בנסין לא לזר מערב יש חלקו אלא לזר כפון ולזר דרום שיש נסין בים מתפשטין לאורך הארץ כפון ולדרום עד שמגיעין ומושיקין חוץ ממגדל אל"י ושם ראו למחוט החוט ממוזרח למערב ולהבדיל מה שכנגד ארץ אל"י ומה שכנגד ארץ חוזה לארץ: ורואין כאילו חוט מסוח מקפולריא. עיר היושבת בחורו של הר ההר ברשע גבשו שהוא תחום כפוני: ועד ים אוקיינוס. מהו בסוף העולם למערב ומנהל מזרים עד ים אוקיינוס: זה החוט ולפנים. לזר חזירו דהיינו לפנים כלומר בים שני החומין הוו הנסין ארץ ישראל. והוא הדין ליינו ונסין נקוט מן הדורשין חורעין בהם ויחזיקו במעשר ושבעצמית. והסך תרתי מתחילת לעיל פליגי שנכתב הגט בים הגדול להלן מחוט המתוח מטורי חמנון עד נחל מזרים מאן דאמר כמציא בדרך ישראל רבי יהודה כרבנן: מיבצי להו לנסין. דמן החוט ולפנים לזר מזרחי (ב) ללא ת בין שני מקצועות התחומין: לא לריי קרף. כיון שבחוק התחומין כמוזר בחוזה לארץ. ותמן לקמן (דף מג:) המוכר עבדו לחוזה לו לזאת מארץ לחוזה לארץ. סוריא לנפשו של ארץ ישראל נהלי לעבדים לא. ללאו מארץ ישראל היא: עפירה טמא. שגורו עליה כדקמני חייבת במעשר אפילו הכי גזור עליה: והמציא גט מס' והרואה ליינס לה בטרהה נכנס. מה שאין

מסורת הש"ס

(א) וּמוֹסַפְתָּא פ"ב דמדרות
הי"א וּמוֹסַפְתָּא חלה פ"ב
הי"ט, (ב) וּמוֹסַפְתָּא כלים
ז"ק פ"א ה"ה, (ג) חלה
פ"ד הי"א, (ד) ג' נעלי ב',
(ה) ג' זאנאקלונס ליחא ק' וגם
במרוס וימתן ירושלמי
ליחא ק' ע"ש וע' גרסת
המרוס עברך סמנסי,
(ו) דברי המוס' ממוה עין
רש קדושין, וע' מרש"ה,
(ז) שו"ר לע"ה, (ח) ווע'ע
מוספת פ"ב כא. ד"ה
ניבוס,

גליון הש"ס

גמ' ת"ר בשלשה. ע' ע"ז
דף כא ע"א תוס' ד"ה
קסצר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מיבעי להו
לנשין וכו' ללד מורחי ארץ
ישראל הוא דלג תימא:
(ב) ד"ה והמביא וכו'
כמביא מחוצה לארץ:

מוסף תוספות

[illegible]